

The background is a complex marbled paper pattern in shades of grey and black, featuring swirling, organic shapes and textures. A thin, solid blue diagonal line runs from the upper left towards the lower right, passing behind the text.

Eleanor Rees

ars poetica

Eleanor Rees

Spojené kráľovstvo / UK

2	NOČNÁ RIEKA
3	NIGHT RIVER
4	ELIZA A MEDVEĎ
6	ELIZA AND THE BEAR
8	KRVAVÉ DIEŤA
14	BLOOD CHILD
20	PRÍLIV
21	TIDE
22	PRECHOD
23	CROSSING OVER
24	MODRÁ ČERNĀ
29	BLUE BLACK

NOČNÁ RIEKA

Múrom promenády sa
z východu na západ, zo západu na východ

plazí vlhkosť.

Ropa a chemikália, soľ a decht:

v hrdle mi viazne noc.

Požieram vzdialenosti

sama na brehu rieky, sú tri hodiny ráno,

podopiera ma iba dážď a obloha.

Dotýka sa ma drzý vietor.

Hviezdy sú kolíky,

tykadlá nastavené na všetky

ešte neznáme pobrežia,

námorníci ich ďaleko odtiaľto objavujú

v akýchsi vodách zaliatych slnkom.

Pootvorím sa smerom k nim ako ústa

a precítujem ich jas,

vypínam sa na horizonte v celej svojej výške,

horizont je dokom, kde balansuje rieka, náhlim sa k nej

neistým krokom, bežím do jej trbletu, elektrizujúceho pulzu

v miestach, na ktorých mohutnie:

vnorím sa jej do lona,

do jej beloby, do jej rozmeru.

Ona — to som ja: more je loď.

Plavíme sa až k brieždeniu.

NIGHT RIVER

East to west, west to east,
wetness crawls

the promenade wall.

Oil and chemical, salt and tar:

the night is in my throat.

I consume distances

at the edge of the river,

three am, solitary

held only by the rain and the sky.

The wind's touch is courageous.

The stars are stags,

antlers pointed at each new shore

sailors discover

far from here, in some sunny waters.

I open to it like a mouth and sense her shining

full height on the horizon,

as if the horizon is a ledge she balances upon,

and hovering I rush to her,

her starriness, her electric pulses

that beckon, she widens:

I immerse myself in her thighs.

Her whiteness, her size.

I am her: the sea is a boat.

We ride until the dawn.

REES ELEANOR

ELIZA A MEDVEĎ

1.

Netušila som, že môj milenec je medveď.
Videla som ho obnaženého. Videla som, ako si zvlieka kožuch.
Reve. Medveďo-uslintane, grizly –
potriasa tlamou, vlieza do postele,
na prsník mi kladie svoju krvilačnú labu.

Ráno mám na pokožke krvavý odtlačok.
Prekrýva mi pehy, prekrýva bradavku.

Netušila som, že môj milenec je medveď.
Netušila som, že sa celú noc na štyroch zakráda ulicami
hľadajúc divočinu.
Netušila som, že túži po návrate do
hôr, pod drsné papradie neba.
Netušila som, že jeho jedinou túžbou bolo odísť. Nikdy nepovedal:
Miláčik, ja som medveď, odchádzam. Vraciam sa domov.
Plávam v modrozelenom oceáne noci.
V určité noci prichádza ku mne na návštevu,
iné trávi potulkami po horách.
Ó, poobhrýzaj svetlo, drahý; obhryz hrany. Buď medveďí.
Vidím, ako sa nahý potuluješ —
Oči ako studne blčia na všetky strany, na podmienky počasia,
na fáby, ktoré ťa mátajú v snoch.
Keď zbadáš lososa,
vo vnútornom oku
sa ti zablysne pach čerstvej krvi.

Čakám ťa. Čakám v tvojej nore.

Čakám v posteli schúlená v plachtách, v krvavočervených obliečkach.
Rukou šmátram v medzerách, ktoré si tu zanechal predtým, než si mi
zmizol do vrchov.

REES ELEANOR

ELIZA AND THE BEAR

1.

I did not know my lover was a bear.
I've seen him bare. I've seen him leave his skin.
He roars. Bear-wet, grizzly —
shakes his head, crawls into bed,
places a bloody paw on my breast.

In the morning a paw mark on my skin.
It masks freckles, masks my nipple.

I did not know my lover was a bear.

I did not know he was on all fours all night
crawling the streets looking for the wilderness.

I did not know he wanted to go
back to woods and harsh brackish skies.

I did not know he wished to go. He never said,
Sweetheart, I am a bear, I am leaving now. I am going home.
The night is a blue green ocean I swim in.
He comes and sees me on certain nights,
other nights he wanders the woods.

O bite the light sweetheart; bite the edges. Be bear like.
I can see you being bare as you wander —
eyes like reservoirs gleaming at trees, at weather,
at colours that spin in your dreams.
When you see salmon,

the smell of fresh blood
glimmers in your mind's eye.

I wait for you. I wait in our cave.
I wait in bed, coiled in sheets and red linen.

My hand touches the spaces you made before you left for the hills.

REES ELEANOR

KRVAVÉ DIEŤA

Za domom stojí bezlistý strom,
napriek tomu, že je uprostred zimy, visia na ňom zrelé čerešne.
Z obnažených halúzok visí zmrznuté ovocie ako odrezané palce,
v spomalených záberoch po jednom kvapká na stvrdnutú pôdu.
Vnútri, v tichej kuchyni, sa na kovovom stolíku v ručne vyrezávanej
miske chúlia jablká; mäknú a hnijú v rozpadávajúcom sa borovicovom dreve.
V záhrade za jazierkom sa ako rozliaty atrament
týči strom, privysoký, poohýbaný
zíza na žltý kosák v záhybe oblaku.
Sklo čiernej noci odráža mŕtve ohnisko zrenice.

Z úst domu kvapká krv.
Výsušené moria luny zaplavuje krv.

Na ťakaté okenné sklo v prázdnej predsieni
padajú červené vločky, zmrznú, pravouhlo sa zhlukujú
na sivej kamienkovej doske a kvapkajúca krv sformuje:
červeno ľadový prizrak dieťaťa, ligoce sa ako rubín,
mlčky postáva vo dverách, ktoré rozrazil prievan.
Za obzorom buráca búrka ako tigrica.
Reve, ale ona ju nepočuje.
Ty tam nie si, a preto ju nepočuješ.
Chodba zíva modrastou prázdnotou. Knihy suchocú v obaloch.
Stojí vonku ako smrť. Dvere sa jej zabuchnú pred nosom.

Z úst domu kvapká krv.
Výsušené moria luny zaplavuje krv.

Kde si? Spíš v posteli na poschodí
alebo celá zadýchaná uháňaš ulicou?
Čo ak tu už vôbec nebývaš?
Nie si náhodou v chatke ďaleko v lesoch
alebo v rozbehnutom vlaku, okno čierne ako smola so žltými ťakmi?
Si pod vodou, plavíš sa
poslednou mohutnou vlnou prílivu? Načúvaš vlkom
vo svojom podvedomí? Nie si v nemocnici
ponorená pod sterilným striebrom a sestričkovskou modrou?
Takže, kde si?

Z úst domu kvapká krv.
Výsušené moria luny zaplavuje krv

Ó, stratila sa matka, klesla na dno
opustená spievam, tam, kde končí mesto.

Ó, stratila sa matka, klesla na dno
spievam a samé vlky striehnu okolo.

Ó, stratila sa matka, klesla na dno
spievam v ruke s blyštiacim sa nožom.

Ó, stratila sa matka, klesla na dno
spievam na plné hrdlo s dedinským zborom.

Takže, kde si?

V záhrade sa pohne strom doškrabaný potkanmi,
búrka sa vzopla z vodnej hladiny;
sotva badateľné záchvevy svalov pod záštitou temnoty.
Čerešne zmizli, premenili sa na dieťa,
na červeno ľadový búrkový prízrak
schúlený na prvom schodíku
skrvavený ako korisť, tichý ako neznáma pieseň.
Keď sa rozsneží, strom vzdychne, ohne sa, prinízky,
a znova vystrie, zohýba sa obkresľujúc kopec.
V dome na dlážke obývačky sa vlnený koberec
premení na vodu, drobné člny sa plavia k vetristým brehom.

Z úst domu kvapká krv.

Vysušené moria luny zaplavuje krv.

Si v podzemí, v pivnici alebo v zemi
skrytý pod suchou kôrou a listami? Koreníš
v špine alebo skrútená v hnilobe,
srdce pomaly bije, v očiach stratené svetlo?
Alebo si v kope dreva, kľáčiš pod vlašajším borovicovým
ihličím, ktoré ťa pichá do vráskavej pokožky, alebo si
odtiaľto odišla, odviaľ ťa vietor ako divú hus
odlietajúcu na juh z temnoty, pôda v záhrade
neobrobená, role nezorané? Si nie-si
nahá vystavená napospas poslednému lúču zimného slnka?

Z úst domu kvapká krv.

Vysušené moria luny zaplavuje krv.

V kuchyni z kohútika kvapká pomalá červená kvapka
na nehrdzavejúcu oceľ zahmlenú zvyškami po umývaní riadu.
Cez otvorené okno presvitá biele svetlo.
Vonku sa záhrada vzpína vo vetre; jediný nádych.
Po aleji beží postava, dieťa či líška
potom zblízka, jasná červeň, jej usmiata tvár na skle.
Strom rozdupáva pôdu ako kôň, konár
sa švihom skrúca k prehrabnej zemi, úder, prásk,
štrbina, ale len potiaľ, pokiaľ mu dovoľia korene.
Aké zaklínadlo ich drží na mieste?

Z úst domu kvapká krv.

Vysušené moria luny zaplavuje krv.

Je to zaklínadlo ticha,

Dieťa moje, ona sa nezhovára s domom.

Je to zaklínadlo ticha,

dieťa moje, ona nedýcha na mráz.

Je to zaklínadlo ticha,

dieťa moje, ona už nevydá z hrdla ani hláska.

Je to zaklínadlo ticha,

dieťa moje, zaklína, aby necítila, že o teba prišla.

Takže, kde si?

A potkany bežia k rieke a psy
bežia k rieke a komíny iskria ako ívery.
Od vzdialeného západu sa mestom ženie búrka,
sadze a dym, v diaľke sa vzdúva more,
horúca lavína ponad zasrienené strechy.
Na prahu čaká krvavočervený ľadový príznak,
počúva prenikavý nárek zo záhrady;
mohutnú pieseň. Strom tvrdo plieska
proti ohrade, nemôže utiecť. Vetvy
navrstvené jedna na druhú tvoria štít. Oheň sa blíži.

Z úst domu kvapká krv.
Výsušené moria luny zaplavuje krv.

Dom zodvihne hlavu, šiju nakloní dozadu.
V predsieni spadne južným smerom váza, loď vo víchrici.
Prázdne poháre v kredenci rozbijú ticho.

Štrikovaná bábika sa skotúľa dolu drevenými schodmi.
A pod domom z murovaných základov sa
vyvrátia tehly do piesočnatej zeme ako veslá
a šíp domu sa pootočí k rieke.
Strechu odveje ako zástavu a celý dom
sa zošmykne po mazľavej pôde, ktorá sa rozostúpi
ako vlny, prerazí záhradný múrik, asfaltovú cestu.
Vnútri schizma, korene stromov ovisajú ako kadere.

Z úst domu kvapká krv.
Výsušené moria luny zaplavuje krv.

V múre bahna, obracia sa každá hruda, vyformuje
ovál ľudskej tváre, ktorá skríkne: Kde si?
Oheň na horizonte pokrkvie kostolné veže,
krvavočervený ľadový príznak sa topí a rozpadne,
snehuliak po tom, ako sa sneh dávno rozpustil, horúčava
nahlodáva obrisy jej dievčenskej postavičky a mení sa
na prameň, na prúd vody, na potok, na privalovú riekku,
ktorá presúva nánosy bahna a koreňov, z ktorých sa stáva roklina
so zalesnenými zrázmi; listím bežia dve červené postavy, dievčatko a žena,
dva rubínovočervené body na bazaltovozelenom pozadí.

Z úst domu kvapká krv.
Výsušené moria luny zaplavuje krv.

A ich roztápajúca sa krv uhládza oheň.
Na rozhraní trhliny, širokánske ako slnko,
ako vysoká rozpálená pec žiari pouličnými lampami osvetlené mesto,
para v uliciach teraz mlčí a je vychladnutá ako tá žena,
ktorá bola tým stromom a vystiera ruku, aby sa dotkla kosáka
namaľovaného na lodnej plachte, ohýba ju hore-dolu,
potom schmatne svoje dieťa, ten krvavočervený ľadový príznak
a vleje ho do kôry luny ako rozžeravenú lávu,
a zanecháva na nej lepkavé flaky a žiara sa rozlieva údolím ako víno,
a osamelá čerešňa v záhrade za prázdny domom,
na ktorej visí zrelé ovocie, hoci je uprostred zimy.

Z úst domu kvapká krv.
Výsušené moria luny zaplavuje krv.

BLOOD CHILD

Behind the house a single stark tree,
cherries still ripe though it is mid-winter.
Bleached fruit on bare branches ooze like a cut thumb,
each drop in slow motion falling onto hard soil.
Inside in a silent kitchen, on a metal table, apples curdle
in a handmade bowl; mulched bills ferment on varnished pine.
In the garden, past the pond, the tree stretches
like spilt ink, over-tall, bent back,
to eye a yellow crescent crisp in a fold of cloud.
Black night glass reflects back the dead centre of a pupil.

*Blood drips from the mouth of the house.
Blood floods the dry seas of the moon.*

On the stained-glass window of the empty hall
red flecks fall, become ice as hail chimes angular
to grey pebble-dash and dripping blood begins to take a form:
of a red-ice-child-creature, gleaming like a ruby
standing silent at the wind-opened door.
The storm glowers behind the outline like a tiger.
It roars but she cannot hear him.
You are not there to listen for her.
The hallway is an empty blue. Books rattle in their case.
Outside she stands like death. The door closes in her face.

*Blood drips from the mouth of the house.
Blood floods the dry seas of the moon.*

Where are you? Are you asleep in bed upstairs
or running breathless down the street?
Maybe you don't live here anymore?
Are you away in a cottage in the woods
or on a moving train, window patch-black smacked with yellow?
Are you underwater, swimming through
the last swathe of the tide? Are you listening for wolves
at the back of your mind? Are you in a hospital
deep under sterile silver and nurses' blue?
Yes, where are you?

*Blood drips from the mouth of the house.
Blood floods the dry seas of the moon.*

O Mother has gone missing, she has gone to ground
I sing abandoned at the outskirts of the town.

O Mother has gone missing, she has gone to ground
I sing as wolves' prowl around.

O Mother has gone missing, she has gone to ground
I sing a shining knife in hand.

O Mother has gone missing, she has gone to ground
I sing full-voiced with the choir of the land.

Yes, where are you?

REES ELEANOR

In the garden, the tree flinches, scratched by rats,
the storm sifted from the watercourse;
small muscular movements smatter on a shield of dark.
Cherries gone, turned to child,
who crouches on the front step, red-ice-storm-creature
as bloodied as prey, silent as an unknown song.
As the snow comes along, the tree sighs and bows
and stretches again, under-tall, copying the hill, bends down.
In the house, on the living room floor, a wool rug
turns to water, small boats sail to wind-fed shores.

Blood drips from the mouth of the house.
Blood floods from the dry seas of the moon.

Are you underground, in the cellar or soil
hiding in the mulch and leaves? Are you rooted
in the dirt or rolled up in the rot,
heart beating slow, lost light in your eye?
Or are you in the wood pile, kneeling under last year's pine
needles sticking into folded skin, or are you
gone from here, aloof in the wind like a wild goose
journeying south from darkness, garden soil
untended, land unturned? Are you un-become,
laid bare in the last light of winter sun?

Blood drips from the mouth of the house.
Blood floods the dry seas of the moon.

In the kitchen the tap drips a slow red drop
onto stainless steel clouded with washing-up sods.
White light filters in through an open window.
Outside the garden heaves in wind; one breath.
A figure runs along the alley, a child or fox
but closer, starry red, her bright face at the glass.
The tree paws the soil like a horse, a branch
turning over loose earth with a sway, a lilt, a whip,
a crack but only as far as its roots will allow.
What is the spell that holds them still?

Blood drips from the mouth of the house.
Blood floods the dry seas of the moon.

It is the spell of silence,
child, she doesn't speak to the house.

It is the spell of silence,
child, she doesn't breathe to the frost.

It is the spell of silence,
child, she doesn't sound in her throat.

It is the spell of silence,
child, so she doesn't feel the loss.

Yes, where are you?

REES ELEANOR

And the rats run to the river and the dogs
run to the river and the chimneys spark like kindling.
From far west flickers a firestorm through the town,
soot and smoke, sea buckling in distance,
a hot avalanche across frost-crested rooftops.
The red-ice-blood-creature waits on the doorstep,
listens for a high pitched wail from the garden;
fat of a song. The tree is whipping hard
against the fence, it cannot run. Branches
stacked one on one form a shield. The fire comes.

Blood drips from the mouth of the house.
Blood floods the dry seas of the moon.

The house raises its head, tips back its neck.
In the hall a vase falls south, a ship in a storm.
Empty glasses smash their silence inside the kitchen cabinets.
A knitted doll tumbles down stripped wood stairs.
And underneath in foundations bricks
plough down into sandy earth like a rudder
and the bow of the building turns for the river.
The roof flips like a flag and the whole house
dredges through the molten earth which parts
like waves, splitting the garden wall, tarmac road.
Inside the schism, tree roots hang like curls.

Blood drips from the mouth of the house.
Blood floods the dry seas of the moon.

In the wall of mud, each frond turn, forms
a human face, oval-shaped, which calls out, *Where are you?*
Fire on the horizon crumples church-towers
as the red-ice-blood-creature starts to drip and ooze,
a snowman after snow has gone, warmth
scythes the sides of her small girl shape and becomes
a spring, a stream, a brook, a tidal river shifting mud
and roots to form a gorge with wooded sides;
through leaves two red figures run, girl and woman,
each a ruby mark amongst a basalt green.

Blood drips from the mouth of the house.
Blood floods the dry seas of the moon.

And their melting blood flattens the fire.
At the crest of the ridge, as large as the sun,
lamp-lit town below like embers in the hearth,
steam in the street now quiet as cold the woman
who was a tree reaches out a hand to catch a crescent
painted onto navy cloth, tilts it back and forth,
then picks up her child, the red-ice-blood-creature
and pours her like lava onto the crust of the moon,
staining it sticky and the light spills like wine over the valley,
and a single cherry tree, in a garden, behind an empty house,
the fruit still ripe though it is mid-winter.

Blood drips from the mouth of the house.
Blood floods the dry seas of the moon.

PRÍLIV

Za železničnými koľajnicami
sa jasne črtajú okná so zatiahnutými závesmi.
Na strechách obložených novými škridlami miera
na východ antény na príjem signálu: vlak z Manchesteru
sa ženie smerom na západ rovno
do zámkov domov, cez most
k chumáčom živých plotov, kde žijú líšky
prekračujúce hranicu
úsvitu Mystéria a školského parkoviska;
a stále ďalej smerom k moru,
ktoré si priťahuje všetok pohyb svojím
ohnutým chrbtom, krajina na lanách,
mesto zaplavené, derie sa k horizontu:
voda nám siaha po kolená, čajky v zátok.

TIDE

Behind the railway cutting
curtained windows are still drawn tight.
Aerial masts on newly-tiled roofs
point east: a train from Manchester
scowls west further into
the lock of houses, over the bridge
to the scraps of hedges where the foxes
live border-crossing the line
at dusk to the Mystery and the school car park;
and always down towards the sea
that is pulling all movement out with its
back arched, the landscape on ropes,
the city afloat, dragging all to the horizon:
water at our knees, gulls on the bow.

REES ELEANOR

PRECHOD

Keď sa plaví húštinou vŕb a koží,
jeho vtáčí zrak odráža mesiac za oblakom.
Jarný príliv sa derie na západ, on vesluje smerom na východ.
Voda presakuje švíkmi trochu ako krv.
Arne vyvažuje svoju hmotnosť ponad ohyb rieky,
malé plavidlo ožíva na hrebene vlny
a on čaká na korisť, ktorú mu vyloví háčik:
fľaštičku atramentu, hrudku ametystu, kresbu
búrky zarámovanú v zlate, sformovanú svetlom.

Zabalí si ich do zrebného plátna, záplava ornamentov,
potiahne vlascom, keď sa oblaky pohnú na juh,
sponad vrchov Walesu sa rozprší,
ozýva sa: „Už aj sa vráť domov. Nájdi si úkryt
v zemi a zahrab sa doň.“ Spieva
vetru, zaberá spenenými vodami,
ponad ústie rieky sa rozozvučí lodná siréna.

Trajekt z Írska spomalí svoj príchod pomedzi neusporiadané
predmety na rieke očakávajúcej búrku:
úlomky skál, zdochnutý potkan, rozpáraná čipka, zrkadlo,
myšlienka na budúcnosť v pootvorenom zlatom puzdre
pripravenom vypustiť ju, zamatová výstelka zašpinená soľou,
chumáč červených vlasov sa vznáša ako medúza
lapená v tu a teraz, neschopná odolávať prúdom.

Kormorán rozprestiera svoje ligotavé čierne perie
a prechádza sa na brehu po kosti z krídla.

CROSSING OVER

As he sails the coracle of willow and skins,
his bird eyes mirror the moon behind cloud.
Spring tide drags west but he paddles east.
Water seeps through the stitching a little like blood.
Arne buckles his weight over the hump of the river,
the small craft alive on the back of the wave
as he waits for the hook to reveal his possessions:
pot of ink, hunk of amethyst, a drawing
of a storm framed in gold and made of light.

He wraps these in hessian, a swaddle of ornament,
pulls up a line as the clouds move south,
rain simpers along the Welsh mountains,
calling 'Go home now. Find a dent
in the earth and burrow in'. He sings
to the wind, rows the harrying waters.
Across the estuary a ship bell starts to ring.

An Irish ferry slows its entry into the detritus
of objects on the river awaiting the storm:
a broken slate, rat's corpse, torn lace, a mirror,
the thought of the future in a golden case
open to spray, velvet inlay sodden with salt.
A handful of red hair floats like a jelly fish
caught in the to and fro, in the froth of the drag.
A cormorant extends its shining black feathers
as he walks ashore on the bone of the wing.

REES ELEANOR

MODRÁ ČERNĚ

„... priplávajúc na breh v divočinách Wirralu,
ktorých dávny národ Božícha dobrých mužov to v podstate vzdal...“
Gawain a Zelený rytier preklad Simona Armitagea

„Severania ich nechali v napevno zaklincovaných lodiach.
Tých smutých, ktorí prežili strelyna Dingesmere
Hlbokými vodami sa plavili naspäť do Dublinu.“
Bitka pri Brunanburhu

‘Yr wylan deg ar lanw, dioer
Unlliw ag eiry neu wenlloer,
Dilwch yw dy degwch di,
Darn fel haul, dyrnfol heli.
Ysgafn ar don eigion wyd,
Esgudfalch edn bysgodfwyd.
Yngo`r aud wrth yr angor
Lawlaw â mi, lili môr.
Llythr unwaith, llathr ei annwyd,
Lleian ym mrig llanw môr wyd.

Skutočne, biela čajka nad prílivom
farby snehu alebo bielej luny,
tvoja krása je bez poškvrny,
ako kúsok slnka, ako kryštál soli.
Si svetlom na vlne oceánu,
šťúhly, pyšný vták živiaci sa rybami.
Ruka v ruke kotvíme
na hladine, morské ľalie.

Čajka

Dafydd ap Gwilym, preklad Hopwood

Pred týmto som bola čajkou

Odletela som z mesta
ponad modročiernu deltu, pozdĺž pobrežia
smerom k opustenému majáku.
Preletela som rotormi veterných mlynov.
Letela som ponad breh rieky obmývaný dažďom,
stopy soli na ňom vytvárali vzorku
rohu polostrova osvetleného majákom,
domy roztrúsené po pobreží ako pouličné lampy,
mólo s čiernym zábradlím trčí smerom k vzdialeným
mohutným horám, mokrade a polia rovné ako doska
cúvajúvalu mora, pasúci sa dobytok,
dlhý asfaltový lesný chodník
vedie na pláž a smerom od pobrežia
stromy ponorené hlboko v piesku,
ligotavé biele priesvitné húštiny s koreňmi ponorenými do vln

a svojim čajčím zrakom sa z výšky pozerám,
odtiaľto zo vzdušných prúdov;
vidím deti ako dve čierne bodky,
ako bežia po piesku smerom od temného nočného mora
k žene kľáčickej na kolenách
v piesku osvetlenom svetlom luny, má roztvorenú náruč
akoby bol jasný letný deň a ona držala uterák
lenže je decembrová noc. Tá žena, to som ja?
Pozerám sa jej očami a zameriam sa na deti.
Nahé dievčatko a chlapček, môžu mať tak šesť a tri roky:
vidím ich rozmazane,

vnímam len očka a vlásky, ale nie výrazy tváří,

pobehujú po mokrom piesku,
za nimi búrlivé more, na horizonte obrys nákladnej lode.

Pokúšam sa letieť do vnútrozemia k skalám,
ale vzdušné prúdy ma zatlačia naspäť k pobrežiu.

Kľáčim s vystretými rukami, zízam do tmy,
v ústrety mi bežia dve drobné bledé telá.

Vznášam sa ponad pobrežie, ponad ústie rieky,
deti pobehujú po mokrom piesku, žena kľáčí,

potom v topánkach plných piesku zamieri na pevninu.
Sledujem, ako sa vracia smerom k dunám, ostrým ako sklo.

Sadne do auta, šoféruje, ruky pevne zvierajú volant,
na zadnom sedadle dve prázdne detské sedačky
vrhajú tieň na vrúbkované čalúnenie,
bezpečnostné pásy sa hojdajú otočené k svetlám,
trojoký vlk na krajnici,
pred autom vlhká, pieskom zasypaná cesta,
poznačená minulotýždňovou búrkou.
Zaduje od východu a ja sa som medzi zatopenými poliami,
nohy sa mi vbárajú do kusov hnijúceho dreva,
auto sa mi stráca z dohľadu,
uháňa ku križovatke na diaľnicu.

Unáša ma smerom na sever,
každé krídlo vystieram do tmy
ponad dom, svetlo v jedinom okne na najvyššom poschodí,
vidím ju, ako zaparkuje na príjazdovej ceste,
železná brána od ulice sa zabuchne,
otvára vchodové dvere, na studenom skle zatiahnuté závesy.

Vidím ju, ako na stole vybaľuje tašku, zapína
rádio, vyzerá von cez medzeru
v brokáte, zíza rovno na mňa
sem do modročiernych šírav oblohy,
prijímajúcich dážď, pretože sa
znova rozpršalo
a prší a prší,
za ňou, za mnou, v ohybe krajiny
asi míľu od jej domova, auta, plota
a ešte ďalej vonku na mori
prichádza príliv, vzdúva sa skalná vlna
z hĺbok zeleného vlnobitia, označuje
prístavný múr, vrúbený
soľou, tam, kde je ukotvená loď,
náklad nevyložený, kotva nízko plytkej vode,
pevne zaklincovaný, parou poohýbaný dub a koly,
na prove vyrezávaná dračia hlava;
objemné more sa uhýba piesku
potom mokradiam, potom zemi, hnedo zvrásnenému bahnu

a stopám po kolesách voza, vrcholy stážňov prerušujú vzdialenosti,
na prílivovej vlne pevne uchopené plavidlá.
Slniečny svit zalieva tento výjav medenou polevou.

Žena zaťahuje kvietkované závesy; vlny cedia nečistoty.
Vyplavené plastové fľaše sa zabárajú do piesku.

REES ELEANOR

BLUE BLACK

‘...coming ashore in the wilds of the Wirral,
whose wayward people both God and good men
have quite given up on...’

Gawain and the Green Knight
trans. Simon Armitage

‘The Norsemen left them in their well-nailed ships,
The sad survivors of the darts, on Dingesmere
Over the deep sea back they went to Dublin.’

The Battle of Brunanburh

‘Yr wylan deg ar lanw, dioer
Unlliw ag eiry neu wenlloer,
Dilwch yw dy degwch di,
Darn fel haul, dyrnfol heli.
Ysgafn ar don eigion wyd,
Esgudfalch edn bysgodfwyd.
Yngo’r aud wrth yr angor
Lawlaw â mi, lili môr.
Llythr unwaith, llathr ei annwyd,
Lleian ym mrig llanw môr wyd.

Truly, fair seagull on the tide,
the colour of snow or the white moon,
your beauty is without blemish,
fragment like the sun, gauntlet of the salt.
You are light on the ocean wave,
swift, proud, fish-eating bird.
There you’d go by the anchor
hand in hand with me, sea lily. 9’

The Seagull
Dafydd ap Gwilym, trans. Hopwood

Before this I was a gull.

I flew from the city
over the blue-black estuary, along the shoreline
towards the abandoned lighthouse.
I flew through the wind-farm's rotating blades.
I flew over the river's rain-battered sheen,
sodium spots lined up into a pattern
of a peninsula's edge, fairground-lit,
houses strung along the coast like lanterns,
a black-railed prom stretching to distant
heavy mountains, marshland and flat fields
backing away from the sea wall, grazing cattle,
a long tarmacked path through trees
to the beach and submerged forest
off shore, deep in sand,
shimmering white transparent woods vatic in the waves

and with my gull's eyes I watch from above,
from up here, on the air currents;
the children are two black dots
 running over the shingle from the dark night's sea
towards a woman on her knees
in the moonlit sand, wide-opened arms
as if she is holding a towel on a summer's day
though it is a December's night. Is she me?
I look through her eyes to focus on the children.

A girl, a boy, naked, about six and three:
faces fuzzy around the edges,
 with hair and eyes but no definition,
they just keep running over the wet sand,
sea rough behind, outline of a container ship on the horizon.

I try to fly inland towards the ridge
but air currents push me back towards the edge.

I am kneeling, arms outstretched, squinting into darkness,
small pale bodies running towards me.

I am hovering over the shoreline, over the estuary,
children running over wet sand, a woman on her knees,

then she's walking to dry land, shingle in her boots.
I follow her return towards glass-sharp dunes.

And she drives, her hands fixed on the wheel,
two empty seats in the back of the car,
shadow splashed on ripped upholstery,
seat-belts swinging, turning to the lights,
a three-eyed wolf at the edge of the track,
and the road ahead wet and sandy,
pitted with last week's storm.
An easterly catches and I am among flooded fields,
webbed feet tacked onto moulding wood
as the vehicle rolls out of view
to the cross-roads by the motorway.

I'm flung north,
each wing stretched into darkness
above a house with one light in the top floor window,
and there she is parking in the driveway,
closing metal gates on the semis across the street,
opening the front door, curtains full on cold glass.

I can see her unpacking a bag on a table, turning
on a radio, staring out of the gap
in brocade straight at me
here in the blue-blackening edges of the sky,
suited to this rain that starts again
and up and away
behind her, behind me into the curve of the land
about a mile beyond her home, car, fence,
and further out at sea
tide turns, a stone wall rises
from beneath green swell, marks out
a harbour wall, long smothered
by salt, where a ship is moored,
unloaded, a clinker low on fine water, well-nailed
steam-bent oak and pegs, a carved
dragon's head on its prow;
voluminous sea subsides to sand
then marsh, then earth, brown-furrowed mud
and chariot-tracks, mastheads clutter distance,

a barge steadies on the tidal flow.
Sunlight blasts the scene with coppery emulsion.

She closes floral curtains; waves filter detritus.
Drowned plastic bottles sink into coarse sand.-----81

REES ELEANOR

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

© original poems: Eleanor Rees
© translations into Slovak: Elvíra Haugová
© Ars Poetica, 2016

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Ars Poetica, o.z., Vlčkova 18, 811 05 Bratislava

Editor: Martin Solotruk
Slovak language editor: Jaroslav Hochel
Graphic design & layout: Lívía Kožušková
Production coordination: Martina Straková

ISBN 978-80-89283-86-6

www.arspoetica.sk
www.facebook.com/ARS.POETICA.sk

www.versopolis.com

Eleanor Rees pochádza z mestečka Birkenhead neďaleko Liverpoolu. Za zbierku pamfletov *Feeding Fire* (Kŕmenie ohňa, 2001) získala v roku 2002 Cenu Erica Gregoryho a jej prvá plnohodnotná zbierka *Andraste's Hair* (Andrastine vlasy) bola nominovaná na Forwardovu cenu za najlepší debut, ako aj na Cenu Glen Dimplex pre najlepších začínajúcich autorov. Svoju druhú zbierku nazvala *Eliza and the Bear* (Eliza a medveď, 2009). V roku 2014 získala doktorát za prácu s názvom *Making Connections: The Work of the Local Poet* (Spájanie: Práca a život miestnej poetky) na univerzite v Exeteri. O rok neskôr vydala zbierku *Blood Child* (Krvavé dieťa). V súčasnosti je Eleanor poetkou na voľnej nohe. Žije v Liverpoole a špecializuje sa na poéziu, ktorá je zásadne ovplyvnená okolím a komunitou.

Eleanor Rees was born in Birkenhead, Merseyside. Her pamphlet collection *Feeding Fire* (Spout, 2001) received an Eric Gregory Award in 2002 and her first full length collection *Andraste's Hair* (Salt, 2007) was shortlisted for the Forward Prize for Best First Collection and the Glen Dimplex New Writers Award. Her second collection is *Eliza and the Bear* (Salt, 2009). Eleanor works in the community as a freelance poet. In 2014 she submitted her PhD *Making Connections: The Work of the Local Poet* at the University of Exeter. Eleanor specialises in collaborative, commissioned and participatory poetic practice. She lives in Liverpool.

